

Vasil Tocinovski

Rojen leta 1946 v vasi Stojakovo, Gevgelijsko. Pesnik, pisatelj, esejist, kritik, literarni zgodovinar, prevajalec. Doktor jezikoslovnih ved. Avtor pesniških zbirk: *Tajna v snu* (1972), *Odpri vrata* (1979), *Dan za igro* (1981), *Slepa miš* (pesmi za otroke, 1985), *Neke čudne barve* (pesmi za otroke, 2004). Objavil je zbirke humoresk: *Dogodek v avtobusu* (1974), *Sviloprejka* (1982). Piše tudi novele: *Ptice v krogu* (1978), *Glas, ki se čaka* (1983), *Odpri štiri oči* (zgodbe za otroke, 1986), *Tretja kazen* (1993); in romane za otroke: *Boj za igro* (1989), *Zlatolasi otrok* (1992). Objavil je tudi več literarnozgodovinskih študij, med njimi: *Moč pesniške besede* (1980), *Življenje in scena* (1987), *Poet pregnanec* (1990), *Kole Nedelkovski* (monografija, 1997), *Iskalci resnice, Tajna in trajna sporočila* (2003) ter številne druge. Dobil je naslednje nagrade: Goce Delčev, Kliment Ohridski, Krste Misirkov, Dimitar Mitrev, Vang'a Čašule, deveti november mesta Veles, nagrado Kulturno-prosvetne skupnosti Makedonije in Avtor-sko-pravne agencije Makedonije.

Dolčas

V kotu neke sobe zeha žalostni

avgust

Na mizi raztresene fotografije in ovenelo

cvetje

Vsak trenutek je nekaj neskončnega Logika,

red,

kaj je to, ko se izgubljam in tu me ni

več

Rdeče mravlje mi razjedajo telo

Boli in

hkrati boža, množijo se tople

Tajne

Ne najdem se v razbitem mozaiku

stekelc

Se križajo resnice davno že pozabljene in

znane

Nasršena črna mačka preži name na
sosedovi strehi
Čutim, da moram govoriti, a za čudo besede
nobene ne najdem
Vse okrog je neznano in tuje tone v lakomno
brezno
Vem samo, od lastnega življenja kradem,
jemljjem.

Nikjer ni dna

Prazna je čaša nikjer ni dna S te
strani
s strupenimi puščicami življenje v razum cilja
Kavarna pusta, smrdljiva luknja se niha kot
obešen
insekt In tone pod tegobo ki nanj
pada
Ulica je pijana in veter kot metulj jo
nosi
Ni opica kriva, da je iz nje nastal
človek
Življenje nekaj velja od enega do
drugega jutra
in je podobno humoreski Tako pride tvoj čas
Čaša prazna manj za bol neozdravljivo
več
Razprl je zmaj usta in pada globoko
mrtvo
Nič ne ostane za človekom ki se
izgublja,
nepovratno izginja Sam sebi bil je žrtev.

Nora Mara

Kamor seže pogled, zeleno polje, pod poljem morje
Temna noč Rdeča in pusta mesečeva mena
Zakaj si me rodila mati, poje in dolgih
skuštranih las kot od matere rojena teka
gola žena

O, Nora Mara, vsako spoznanje se začenja s
čustvom. Kar dobro vedela je naša
Mara
Oplo dil jo je Ilija, lep kakor angel in
izginil
Življenje je surovo, razum se je skregal z njo

Zašla je v sivo goro nihče je ni videl
In krvav
meseček pijan od dvojnega zločina, daj vina mi
natočite
življenje je šlo nepovratno k vragu Najvažnejše
življenjsko spoznanje je treba spoznati
z očmi.

Krik

Presekli so vene soncu
prišel sem
v ta bližnji pozabljeni kraj
da te spomnim na najin obstoj
med muhami enodnevnici
ki prelivajo vsa moja leta
Kako čisto je tukaj
zrak predvideva konstrukcijo mojega
naslednjega pogleda
in čutim potrebo po govorjenju
kajti tvoj nasmeh
prihaja do mene kot solza
odkriva vso svojo lepoto in dobroto
od veličine prek zelenja
bela steza do jezera vodi
nikoli še nisem videl takšne beline

najlepše sanje naj se za hip uresničijo
oplojen je trenutek
Kako sva surova in sebična
ta srečni trenutek, lepo besedo
ker sva le smrtnika
uničuješ s kritiko, prezirom
a mamijo in nosijo me proti tebi
od vseh najlepše sanje
čudim se, kako veš toliko o veselju
in kako ti je tuj ta trenutek
Moj odhod je predviden
in umiram od strahu in sramu
začenjam dvomiti v samega sebe.

Konec poletja

To je ta konec cilja poletja
ta konec besede trenutka
Če se kdaj srečava kjer koli
boš hodila
me ne boš več našla
od spominov, ki stopajo v mene
blaznim
v predmestju na plodu stojim
in ne boš vedela, da mi je srce dano
spet bom tako majcen za ljudi
ki hrepenijo po sreči, ljubezni in vinu
Ne boš me več našla
ti ne razumeš, kako se pogovarjajo oči
tihe neme ustne, kako brez besed
se pogovarjajo
majhna sreča, kako je velika v naju
tvoj svet vonjav, svetlob, barv in znakov
Deževje te bo prineslo, odneslo
v najbolj obilnem letnem času
ko se veliko stvari rojeva in umira
jaz bom spet s to pesmijo, tem nožem, temi
sanjami
z besedo, ki tli v meni
da bi udavila v sebi budnost
jaz bom spet z vprašanjem

Drevi z gosti slavimo moj
rojstni dan
Zadimljena soba in pepelniki polni
cigaretnih ogorkov
Dva konstatirata, da je nezvestoba v
zakonu normalen pojav
Tretji je našel svojo največjo ljubezen
v vinu
Ženske kritizirajo stanovanjsko krizo
Jaz pa štejem svoja leta ...